

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **L. D.**, bytem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4 v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu, kterou spatřuje žalobce v tom, že žalovaný nerozhodl o jeho podnětu ze dne 6.1.2012, ve kterém navrhl žalovanému, aby rozhodl o rozpuštění Komory geodetů a kartografů. Poukázal na to, že přesto, že jedním z úkolů Komory geodetů a kartografů je hájit zájmy svých členů, jimiž mohou být i fyzické osoby, které vykonávají odbornou činnost v oboru zeměměřictví podle zvláštního zákona, ve skutečnosti Komora preferuje jen skupinu podnikajících geodetů s vysokoškolským vzděláním. Poukázal na porušování článku 1 a článku 4 Listiny základních práv a svobod. S odkazem na ustanovení § 4 písm. a), § 12 odst. 3 písm. c), § 1 odst. 3 písm. b) zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů namítl, že závěr žalovaného, který vyjádřil v dopise ze dne 25.4.2012 čj: MV-4998-

2/VS-2012 o tom, že problematika popisovaná v podnětu žalobce je interní záležitostí sdružení, do níž nemá žalovaný právo zasahovat, není správný. Žalovaný měl ve věci zahájit řízení o zrušení občanského sdružení. Protože žalovaný v dané věci nevydal žádné rozhodnutí, domáhá se žalobce svého práva s odkazem na ustanovení § 79 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat podle ustanovení § 12 odst. 3 písm. c) zákona č. 83/1990 Sb. rozhodnutí o zrušení občanského sdružení – Komory geodetů a kartografů se sídlem Plamínková 1592/4, Praha 4.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že se zabýval podnětem žalobce ke zrušení Komory geodetů a kartografů, po přezkoumání podnětu neshledal důvod k postupu podle ustanovení § 12 zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 83/1990 Sb.“). O tomto závěru byl žadatel (žalobce) vyrozuměn přípisem ze dne 25.4.2012. Dále poukázal na to, že podnět není úkonem, kterým by se dotčené osoby vůči správnímu orgánu domáhaly uplatnění svých práv, nemůže jít o podání podle § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť neexistuje subjektivní právo na to, aby v určité věci bylo zahájeno řízení z moci úřední. Poukázal na znění ustanovení § 3 odst. 3, § 5, § 12 odst. 3 zákona č. 83/1990 Sb. s tím, že občanská sdružení jsou soukromoprávní osobní korporace, které jsou postaveny na principu vnitřní autonomie, mají právo koncipovat vnitřní organizaci vztahů členů a orgánů občanského sdružení, podmínky přijetí členů či zániku členství, práva a povinnosti členů apod. Situace, kdy je namítána absence důsledného uplatňování stanov, je interní záležitostí občanského sdružení, kterou je třeba řešit vnitřními mechanismy tohoto sdružení. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Podmínky tohoto řízení a postup soudu při rozhodování o těchto žalobách je upraven zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení.

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že ochrany proti nečinnosti se lze úspěšně domáhat tehdy, jestliže správní orgán nevydal rozhodnutí ve věci samé nebo nevydal osvědčení, přičemž tak neučinil přesto, že k vydání byl povinen. Obecně platí, že povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení nastává v rámci řízení, které již bylo zahájeno. Správní řízení může být zahájeno buď na návrh určitého subjektu nebo z moci úřední. Z moci úřední lze zahájit jak na základě vlastních poznatků správního orgánu tak na základě podání jiného subjektu, které je pouhým podnětem, na jehož základě správní orgán může ale nemusí správní řízení.

V daném případě je zřejmé, že žalobce podal dne 6.1.2012 k žalovanému správnímu orgánu podnět, aby žalovaný rozhodl o rozpuštění Komory geodetů a kartografů, neboť žalobce má za to, že uvedená Komora jedná v rozporu se zákonem. Tento podnět byl vyřízen sdělením žalovaného správního orgánu ze dne 25.4.2012 čj: MV-4998-2/VS-2012, z jehož obsahu vyplývá, že žalovaný důvody pro rozpuštění Komory geodetů a kartografů neshledal.

Podle ustanovení § 12 odst. 3 písm. c) zákona č. 83/1990 Sb., na které žalobce v podané žalobě poukazoval, ministerstvo v případě, že zjistí, že sdružení vyvíjí činnost, která je v rozporu s ustanovením § 4 nebo § 5 tohoto zákona neprodleně na to občanské sdružení

upozorní a vyzve je, aby od takové činnosti upustil. Jestliže sdružení v této činnosti pokračuje, ministerstvo je rozpustí. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že řízení o rozpuštění občanského sdružení je řízením, které Ministerstvo vnitra zahajuje z moci úřední, nejde o řízení, které by bylo zahájeno na návrh jiného subjektu. To znamená, že jakékoliv podání jiného subjektu, odlišného od správního orgánu, kterým se tento jiný subjekt u správního orgánu domáhá toho, aby bylo rozhodnuto o rozpuštění občanského sdružení, není svým charakterem podáním, kterým by došlo k zahájení správního řízení. Jde pouze o podnět, který správní orgán sice musí posoudit, v důsledku podání takového podnětu však k zahájení samotného správního řízení nedochází. Je to správní orgán, který je oprávněn posoudit, zda jsou splněny podmínky pro zahájení správního řízení či nikoliv. Neshledá-li důvody pro zahájení správního řízení, tedy nezahájí správní řízení z moci úřední, pak nelze dovodit povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé či vydat osvědčení.

V dané věci k zahájení správního řízení nedošlo, podnět žalobce byl vyřízen sdělením žalovaného ze dne 25.4.2012. Jak již bylo uvedeno, z ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s. vyplývá, že ochrany proti nečinnosti správního orgánu se lze úspěšně domáhat pouze tehdy, je-li zjištěno, že správní orgán byl povinen vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení. Nelze-li závěr o uvedené povinnosti správního orgánu učinit, nemůže být žaloba úspěšná.

K tomu, co bylo výše uvedeno, je nutno konstatovat, že závěr o tom, že žalobce se nemůže úspěšně dovolávat nečinnosti správního orgánu v případě, kdy není zahájeno správní řízení, protože žalobou na ochranu proti nečinnosti se nelze domáhat toho, aby správnímu orgánu bylo uloženo řízení zahájit, ale jen toho, aby vydat již v zahájeném řízení rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, je závěrem, který je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 26.6.2007 čj: 4 Ans 10/2006-55, či v rozsudku ze dne 13.3.2009 čj: 8 Ans 1/2008-170, ve kterém se Nejvyšší správní soud svého předcházejícího rozsudku ze dne 26.6.2007 čj: 4 Ans 10/2006-59 výslovně dovolává (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud konstatoval, že žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nepřichází v úvahu v jakémkoliv případě pasivity správního orgánu, ale pouze tehdy, pokud hmotné právo zakládá subjektivní nárok žalobce na vydání rozhodnutí ve věci samé či vydání osvědčení. Nelze s úspěchem podat žalobu proti nečinnosti v případech, kdy právní předpisy nezakládají povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení. Tak je tomu zejména v případech, kdy podání žalobce je toliko podnětem, sdělením rozhodných skutečností, a nikoliv návrhem, kterým je správní řízení zahájeno. Městský soud v Praze neshledal žádné důvody pro to, aby se uvedené judikatury odchýlil.

Pro úplnost soud uvádí, že v rámci řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nepřísluší soudu zabývat se tvrzeními, které žalobce uvedl na podporu svých závěrů o tom, že dle jeho názoru došlo jednáním Komory geodetů a kartografů k porušení zákona, resp. k tvrzením, ze kterých žalobce dovozuje, že byly splněny podmínky pro rozpuštění uvedeného občanského sdružení. Předmětem řízení o této žalobě je výlučně a pouze posouzení otázky, zda žalovanému lze uložit povinnost vydat rozhodnutí či osvědčení ve věci samé. Jiné otázky předmětem tohoto řízení býti nemohou.

Na uvedených závěrech nic nemění replika žalobce ze dne 11.2.2013, v níž dovozuje, že neexistuje právní předpis, který by legalizoval existenci Komory. Jak bylo uvedeno, předmětem řízení v této věci je výlučně posouzení, zda žalovanému lze uložit povinnost

vydat rozhodnutí ve věci samé či osvědčení, a to v rámci již zahájeného správního řízení. Není-li řízení zahájeno, nelze takovou povinnost správnímu orgánu uložit.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci nevyjádřili k výzvě soudu s takovým postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno. Žalovanému náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. února 2013

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu